

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Hinc duo colliguntur. Primum; omnes Episcopos epistolæ Leonis subscripsisse. quod ejus auctoritatem demonstrat. Alterum; nefas synodo visum, si vel uno verbo ab ea epistola discederetur. Ius ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Leonis ad Flavianum. Post lectionem, confestim omnes Episcopi clamaverunt hanc esse Apostolorum & patrum fidem, se omnes ira credere, Petrum per Leonem locutum, Dioscorumque Ephesi hanc epistolam suppressisse ne legeretur. Attamen de sensu trium locorum ejus epistolæ dubitantibus Episcopis Illyricianis & Palæstinis, interpretatio adhibita ab Aëtio Archidiacono Constantinopolitano & à Theodoro, quæ Leonis cum Cyrillo convenire docebat, commotam dubietatem ab eorum animis statim eximere non potuit, licet reliqua synodus profiteretur nihil dubij superesse. Quare Iudices interlocuti sunt ut intra dies quinque qui dubitabant Episcopi penes Anatolium Constantinopolitanum convenirent, ut à ceteris qui jam Leonis epistolæ subscripserant docerentur. Actione quarta, interrogantibus Iudicibus quænam esset synodi de fide sententia, respondit Paschasius synodum eam fidem amplecti quæ à Concilio Nicæno, Constantinopolitano, & Ephesino exposita est, quàmque Leo sua epistola declaravit. Iterum Iudices interlocuti sunt, à singulis Episcopis declarandum an hæc epistola consentiret cum Symbolis Nicæno & Constantinopolitano. Ac statim quidem professus est Anatolius Constantinopolitanus eam consonare cum expositione fidei à tribus Conciliis prioribus edita, atque adeo ante synodum se illi subscripsisse. Sed Paschasius agrè videtur hanc interlocutionem tulisse. Retulit enim manifestum esse, nec dubitari posse, quin epistola Leonis cum superioribus Symbolis concordaret. Quod omnes Episcopi suffragiis quoque suis testati sunt, seque illi epistolæ subscriptiones suas apposuisse. Illyriciani verò & Palæstini, qui dubitationem Actione secunda injecerant, professi sunt ambiguitatem omnem, quæ ex linguæ Latinæ vocibus proficisci videbatur, sibi à Legatis ademptam, ideoque se quoque epistolæ subscripsisse. Vnde rectè Quinta Synodus ex ista Actione collegit, quæcunque apud synodos proferuntur, ab iis non simpliciter sed cum inquisitione approbari, nempe si congruant cum expositione & doctrina patrum. Ceterum occasione monachorum qui factionem Eutyichis tuebantur, Iudices interlocuti sunt à synodo formulam fidei dandam, quæ credenda exponeret.

III. Formula verò iis verbis concepta est quæ Leonis auctoritati aliquo pacto adversari videbantur, & ambiguitate quadam officere veritati. Ea itaque relecta Actione quinta, etsi ab omnibus Episcopis summo applausu excepta fuerit, Romani Legati & aliquot Orientales repudiarunt. Hi etenim

Tom. II.

cum animadvertissent aliquot verba epistolæ Leonis à formulæ concinnatoribus dissimulata fuisse, in has voces eruperunt: *Si non consentiunt epistola apostolici & beatissimi viri Papæ Leonis, jubere nobis rescripta dari ut reverentiamur, & ibi synodus celebretur.* Discordiam istam componere Iudices tentarunt, postulantés à synodo ut aliquot Episcopi è singulis Dicecesibus unâ cum Legatis & Anatolio coram magistratibus istis in oratorio de fide tractarent. Sed reclamaverunt Episcopi, nihil addendum definitioni pertinacissime contententes; professi quidem se Leonis epistolam suscipere, nolle tamen inferere formulæ quæcunque epistola illa continebantur. Contentio accensa erat ob verba epistolæ; quibus Leo aiebat salvam utriusque naturæ proprietatem in unam coivisse personam, scilicet *ἀοῦνχρας, ἀρετῆρας, & ἀδιυπέρας.* Negotio ad Imperatorem relato, præcepit ille ut Episcopi selecti hac de re disceptarent secundum interlocutionem Iudicum, aut quisque per suum Metropolitanam fidem sine ulla ambiguitate exponeret, vel synodum scirent in Occidentalibus partibus celebrandam. Necdum sopita erat concertatio, cum Iudices Episcopos interrogarunt an Dioscorum sequerentur, an verò Leonem. His verò respondentibus se Leoni adherere, Iudices dixerunt addendum ergo definitioni duas esse naturas inconfusè, inconvertibiliter, & inseparabiliter secundum judicium Leonis. Statim verò collatione facta cum delectis Episcopis, formula fidei omnium votis ita concepta est, ut disertè Leonis epistola recepta sit tanquam Petri confessioni congruens, & omnia dubia juxta præscriptum illius epistolæ explicata sunt. Quæ iterum confirmata sunt Actione sexta, præsentè Marciano Principe: qui patribus interrogatis an ex omnium sententia fidei definitio edita esset, synodi consensum suo quoque edicto confirmavit, poenis in contumaces decretis.

IV. Non frustra, ut existimo, in narratione hujus disceptationis moram traximus. Etenim duo præcipua colliguntur. Vnum est, omnes Episcopos epistolæ Leonis subscripsisse, quod ejus auctoritatem demonstrat, cum decretis subscribatur, & non Episcoporum suffragiis. Alterum est, nefas tandem synodo visum, si vel uno verbo ab ea epistola discederetur. Etenim cum superioribus Actionibus præjudicatum fuisset omnium patrum suffragiis epistolam Leonis congruere cum traditione majorum, auctoritas Romanæ sedis id exigebat ut formula fidei edita à Concilio & Leonis definitionem disertis verbis amplecteretur & ex ejus præscripto ambiguitates tolleret; nempe ut

D ij

synodus declararet quod Leo definiverat, quemadmodum loquebatur Marcianus Imperator. Quare jus illud relationis cum prerogativa suffragij Concilium quoque Chalcedonenſe in Leone difertiffimis verbis agnovit. ne quis per adulationem hoc à me confictum putet. Etenim in ſynodica epiſtola ad Summum Pontificem patres proſitentur eum fuiſſe, in expoſitione fidei, Petri interpretem, ſeque ipſos duce & auctore Pontifice veritatem Eccleſiæ filiis deprompſiſſe. *Ὁθεν καὶ ἡμεῖς ἀρχαῖοι σοὶ ἔχοντες ἀφίλευαι ἁποστολικοῦ, τῆς ἀληθείας τοῖς τῆς ἐκκλησίας τεκνοῖς τοῦ κλήρου ἐδείξαμεν.* Sed ut dignitatem auctoritatẽque Pontificis non diſſimulant, ita quoque ſynodi partes non omitunt, quæ uno ſpiritu, una conſpiratione, arque concordia, confeſſionem fidei declaravit, Chriſto ſpirituales delicias per literas Leonis Epiſcopis, in ſynodo velut in convivio quodam confidentibus, præparante.

CAPVT X.

Synopsis.

I. Primatus vim Leo exercuit in Concilio adverſus Dioſcorum: qui inter reos federe juſſus eſt, ut cauſam diceret. At Theodoretus, quem ſede ſua Dioſcorus in Synodo Ephesine ſecunda deſecerat, in Concilium Chalcedonenſe admiſſus eſt; quia locum ſuum Summus Pontifex ei reſtituerat. De reſtitutione illa Theodoretus accuratè dicitur libro ſeptimo.

II. Conjunctionem auctoritatis Pontificis & Concilij præfert cognitio habita de Dioſcuro. Legati condemnant Dioſcorum, ſiſtere ſe iudicio recuſantem. Dein eorum ſententia accedit aſenſus ſynodi, unde confeſta eſt plena Dioſcorigo damnatio. Explicatur ordo quem tenuit Paſchaſinus.

III. Iudicium à Paſchaſino conceptum ſub nomine Leonis, de ſynodi conſenſu. Commonitorium ſynodi ad Dioſcorum miſſum, quo epiſcopatu deſectus à Concilio renuntiat, diſſeri ab exemplari ſententia à patribus ſubſcripta. Concilia generalia in Occidente celebrata, concepta ſunt ut plurimum ſub nomine Pontificis, ſacro approbante Concilio, exemplo petito à Concilio Chalcedonenſi.

IV. Origo uſus illius petitur è jure primatus, quod auctoritatem tribuit Pontifici, & ſynodo conſenſum. Sic munia cujuſque partiur Leo. Probatut etiam ex iis que geſta ſunt in ſynodo Rome habita ſub Hilario.

V. Hilari decreta confirmat ſynodus. Epiſcopi provinciæ Tarraconenſis Ireneum, qui ſecundum ſupremam Epiſcopi Barcinonenſis voluntatem in ea ſede ab iis inſtitutus fuerat, auctoritate Romani Pontificis confirmari petunt. Hanc conſultationem Hilarius retulit ad ſynodum; ſed pro ſuffragij prerogativa præſumptionem illam damnavit, cujuſ ſententiam ſecuta eſt ſynodus.

VI. In hac ſynodo habetur expreſſa imperialis auctoritatis imago. Pontifices aliquando ſententiam ſuam ſcripto recitabant; quam ſequabantur acclamationes. Exemplum in Felice, & Symmacho.

VII. Solemnia hæc à Senatu in Eccleſiam tranſlata

ſunt. Mos acclamandi Principibus, è theatro in Senatum inveltus. Acclamationum ritus. In Concilio Ephesine acclamationes factæ ſunt Celeftino, & Cyrillo, & in Chalcedonenſi, Leoni.

VIII. Senatuſconſulta aliquando facta ſolis acclamationibus. Poſt acclamationes tamen, Senatores interdum interrogabantur. Quandoque acclamationes ſequabantur ſententiam ejus qui primus cenſuerat. Alia conſenſus formula.

IX. Eadem acclamatione conſenſus omnium oſtendebatur in Concilio Ephesine & Chalcedonenſi, & in Romanis ſub Hilario & Symmacho. Sapienter id notatum à Symmacho.

P R I M A T U S quoque ſui & principalis auctoritatis vim Leo in Concilio exercuit adverſus Dioſcorum Alexandrinum, quem in ipſo ſynodi exordio ab Epiſcoporum ſede amovendum per Legatos ſuos edixit, & inter reos conſtituendum, ut cauſam diceret. Paſchaſinus verò reverendiſſimus Epiſcopus & Vicarius ſedis apoſtolice, cum in medio una cum his viris reverendiſſimis collegiſ ſuis ſteſſet, dixit: Beatiffimi atque apoſtolici viri Papæ urbis Romæ, quæ eſt caput omnium Eccleſiarum, præcepta habemus præ manibus; quibus præcipere dignatus eſt ejus apoſtolatus ut Dioſcorus Alexandrinorum Archiepiſcopus non ſedeat in Concilio, ſed audiendus intronitatur. Hoc nos obſervare neceſſe eſt. Si ergo præcipit veſtra magnificencia, aut ille egrediatur, aut nos eximus. Idem jus ſtatuerat Theodoſius adverſus Flavianum, quem juſſerat ſiſtere ſe in Concilio Ephesine ſecundo, iudicij ſui adverſus Eutychem in ſynodo CP. lati rationem redditurum. Tergiverſati quidem ſunt Iudices, acerbam exiſtantes & duram Dioſcuro impoſitam conditionem. Attamen cum Legati mandata Leonis urgerent, & Dioſcuro objicerent quòd ſynodum celebraret abſque ſedis apoſtolice auctoritate; etſi hoc videretur aliquo pacto convellere imperatoriam poteſtatem, qua fultus ſynodo Ephesine Dioſcorus præfederat, Iudices præceperunt ut Dioſcorus in medio confeſſu reſideret inter reos. Vice verſa Theodoretus Epiſcopus Cyri, qui honore deſectus fuerat à Dioſcuro in ſynodo Ephesine ſecunda, in Concilio Chalcedonenſe admiſſus eſt, epiſcopali dignitate ornatus; quia locum ſuum Summus Pontifex illi reſtituerat, & Imperator a deſſe ſynodo juſſerat. Sed reſtitutionem iſtam Theodoretus accuratè diſcutimus in exercitatione de iudiciis canonicis Epiſcoporum.

II. Vtriuſque verò auctoritatis conjunctionem, nempe Romani Pontificis & Concilij, præfert cognitio habita de Dioſcuro. Quæſtio canonica præſentibus magiſtratribus diſceptari non poterat. Quare illis abſentibus ordo iudicij conſtituendus fuit à Legatis Ro-